

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/136/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112229647
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7112229647.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne: JUDr. C. M., správca konkurznej podstaty úpadcu: CK FENÍCIA s.r.o., IČO: 36 698 598, so sídlom U. 27 v M., sídlo kancelárie správcu: Štúrova 33, 040 01 Košice - Staré mesto, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Štefan Prevoznák s.r.o., so sídlom Kukučínova 108/23, 040 01 Košice - Juh, IČO: 47 232 439, proti žalovanému: Ing. U. N., nar. X.X.XXXX, bytom V. XX, XXX XX M., právne zastúpený: JUDr. Frederika Birková, advokátka so sídlom Brezová 10, 040 01 Košice, o zaplatenie 1.979,91 Eue s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 6. marca 2018, č. k. 38C/119/2013

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.979,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne z tejto sumy od 17.10.2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I). Ďalším výrokom rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré žalovaný zaplatí na účet jej právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Štefan Prevoznák s.r.o. do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške tejto náhrady (II).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorú žalobkyňa skutkovo odôvodnila tvrdením, že Uznesením Okresného súdu Košice I zo 17. septembra 2012, č. k. 30K/3/2012, zverejneným 24. septembra 2012 v OV pod č.184/2012 na strane 92-94 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu CF FENÍCIA s.r.o. a súčasne bola za správcu konkurznej podstaty úpadcu ustanovená žalobkyňa; šetrením účtovných záznamov úpadcu žalobkyňa zistila, že žalovaný si ako konateľ úpadcu výdavkovým dokladom č. V-0020/1 zo dňa 31.3.2012 vyplatil cestovné náklady vo výške 1.979,91 Eur, pričom tento výdaj s pokladňou úpadcu v prospech žalovaného nie je zdokladovaný žiadnym relevantným dokladom preukazujúcim skutočné uskutočnenie pracovnej cesty. Žalobkyňa opakovane vyzývala žalovaného o predloženie všetkých dokladov úpadcu, ktorými žalovaný disponuje, naposledy 26.9.2012, na čo žalovaný dňa 1.10.2012 vyhlásil, že žiadnymi inými listinami týkajúcimi sa úpadcu nedisponuje. Dňa 4.10.2012 žalobkyňa oznámila žalovanému, že výdavok z pokladny úpadcu uskutočnený výdavkovým pokladničným dokladom č. V-0020/1 zo dňa 31.3.2012 považuje z vyššie uvedených dôvodov za fiktívny a ukracujúci veriteľov úpadcu a požiadala žalovaného o vydanie tejto sumy do konkurznej podstaty. Žalovaný 18.10.2012 oznámil, že tento nárok žalobkyne neuznáva. Súd prvej inštancie vo veci vydal platobný rozkaz z 23. novembra 2012, č. k. 17Ro/596/2012-11, ktorým uložil žalovanému v celom

rozsahu zaplatiť dlžnú žalovanú sumu. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu odpor s odôvodnením, že v rámci podnikateľskej činnosti a k povahe tejto činnosti pravidelne vykonával služobné cesty za účelom obhliadky možných kapacít za účelom uzatvárania kontraktov s dodávateľmi. Žalobkyni v rámci účtovnej dokumentácie predložil aj jednotlivé cestovné príkazy, preto výdavkový doklad č. V-0020/1 zo dňa 31.1.2012 preukazuje jeho cesty do Bulharska a do Grécka, v ktorom si účtoval iba nutné náklady, neúčtoval si diéty a ubytovanie, t.j. účtoval menej ako povoľuje vyhláška, preto považuje tvrdenia žalobkyne o fiktívnom vyplatení nákladov za neodôvodnené.

3. Súd prvej inštancie predchádzajúcim rozsudkom z 24. marca 2015, č. k. 38C/119/2013-116 žalovaného zaviazal k úhrade sumy 1.979,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne z tejto sumy od 17.10.2012 do zaplatenia v prospech žalobkyne a žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 31.3.2012 do 16.10.2012 a vo výške 0,25% ročne z dlžnej sumy za celé žalované obdobie ako nedôvodnú zamietol. Súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov právneho zastúpenia v sume 445,99 Eur na účet právneho zástupcu žalobkyne do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Na základe odvolania žalovaného odvolací súd Uznesením z 8. júna 2017, č. k. 11Co/366/2015 - 258 zrušil rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil v bode 14. uznesenia tým, že ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie bol odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, t.j. v čase rozhodnutia súdu, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená ani žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej, v bode 16. a 17. rozhodnutia uviedol, že žalovaný však v odvolacom konaní poukázal na nové skutočnosti - výsluch jeho obchodných partnerov pred ich národnými súdmi v Grécku a v Bulharsku, konkrétne svedka U. X. z cestovnej kancelárie VASCO DE GAMA v Grécku a svedka F. N. z cestovnej kancelárie I. tours G.. v V. pred svojimi národnými súdmi v dňoch 19. novembra 2015 a 27. novembra 2015, ktorí boli Okresným súdom Košice I dožiadaní, aby vypovedali ohľadne služobných ciest do Grécka a do Bulharska, z čoho je zrejmé, že títo svedkovia vypovedali až po rozhodnutí súdu prvej inštancie o veci samej. Je preto nepochybné, že žalovaný uvedený dôkaz súdu prvej inštancie nemohol predložiť do dňa jeho rozhodnutia o veci samej. Na základe toho konštatoval, že podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli žalovaným uplatnené.

4. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie spor opätovne posúdil a na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, § 135a ods. 1, 5 posledná veta Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 písm. b), § 1 ods. 2 písm. b), § 2 ods. 2, § 4 ods. 2, § 7 ods. 1, 5, 10, § 35 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, ďalej § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (v znení účinnom od 15. januára 2009), ako aj § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 586/2008 Z.z. (z 26. novembra 2008), ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a § 563 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, na žalovaného sa vzťahuje právna úprava zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, nakoľko bol v zmysle Obchodného zákonníka osobou menovanou do orgánov právnickej osoby [§ 1 ods. 2 písm. b) cit. zákona]. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že Okresný súd Košice I Uznesením zo 17. septembra 2012, č. k. 30K/3/2012-139, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. septembra 2012, rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka CK FENÍCIA s.r.o. Mlynská 27 v Košiciach a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. C. M., ktorá si v súlade s § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii uplatnila nárok voči žalovanému, čím mal prvoinštančný súd preukázanú aktívnu legitímáciu žalobkyne. Žalovaný v spoločnosti CK FENÍCIA s.r.o. v čase pred vyhlásením konkurzu pôsobil ako konateľ spoločnosti.

5. Z predloženého výdavkového pokladničného dokladu pod č. 20/1 zo dňa 31.3.2012, ale aj zo zhodných výpovedí účastníkov konania, mal súd prvej inštancie preukázané, že spoločnosť CK FENÍCIA s.r.o. vyplatila dňa 31.3.2012 žalovanému sumu 1.979,91 Eur za účelom „cestovné 3/2012“. Z účtovného programu, ktorý používala spoločnosť bolo zistené, že všetky výdavky za cestovné z pokladne úpadcu boli zaúčtované len 5 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, t.j. 14.6.2012 a do účtovníctva úpadcu boli zjavne vložené dodatočne, preto museli byť očíslované lomítkom a dodatkovým číslom,

aby mohli byť do pokladne pripnuté v neskoršom čase. Z uvedeného vyplýva, že pokladničný doklad označený „V- 0020/1“ zo dňa 31.3.2012, znejúci na čiastku 1.979,91 Eur bol vyhotovený dodatočne, pred podaním návrhu na konkurz. Tieto zistenia nenamietal ani samotný žalovaný. Avšak o nedôvodnosti nákladov v zmysle sporného výdavkového dokladu pod č. 20/1 zo dňa 31.3.2012 svedčí aj skutočnosť, že v majetku spoločnosti bol evidovaný osobný automobil HYUNDAI i30 ŠPZ: KE-XXXHE, pričom žalovaný bez preukázateľnej dohody so spoločnosťou mal použiť vlastné motorové vozidlo RENAULT MEGANE ŠPZ KE-XXXDO, a to aj napriek tomu, že ho cesta so služobným vozidlom mohla po odpočte DPH vyjsť „lacnejšie“. O nedôvodnosti nákladov zo sporného výdavkového dokladu pod č. 20/1 zo dňa 31.3.2012 svedčí tiež zistenie, že v porovnaní s analýzou účtovania za uplynulé obdobie, spoločnosť pri obdobnej činnosti v predošliých rokoch 2011, ani roku 2010, o takýchto služobných cestách vôbec neúčtovala. Sporný výdavkový doklad pod č. 20/1 zo dňa 31.3.2012 vyznieva veľmi všeobecne a povrchno z hľadiska jeho výpovednej hodnoty aj z dôvodu, že nie je krytý reálnymi dokladmi o ceste ako sú správy o vykonanej ceste, záznamy z rokovaní, vyúčtovanie stravy, vyúčtovanie ubytovania, diaľničný poplatok, poplatok za parkovanie, suma havarijného poistenia, cena pohonných látok sa dokladuje priloženým dokladom o nákupe pohonných látok ako ostatné vedľajšie výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s výkonom pracovnej cesty, ktoré musia byť presne vyúčtované z pobytu v zahraničí. Zákon síce pripúšťa možnosť, že ak zamestnanec taký doklad nemá, môže zamestnávateľ v zmysle § 35 použiť cenu podľa vlastného zváženia, aj cenu obvyklú na trhu, ale je to pre potreby dokazovania sťažovaná situácia. Toto riešenie by však prichádzalo do úvahy vtedy, keby súd vzal služobnú cestu za skutočne zrealizovanú.

6. Spornou otázkou bolo, či služobné zahraničné cesty vyúčtované v tomto cestovnom prípade boli aj skutočne zrealizované. V rámci predkladania dôkazov v konaní žalovaný predložil súdu písomné potvrdenia od JUDr. C. N., majiteľa bytu v Prahe, ktorý mal potvrdiť, že žalovaný mal byť 14.3.2012 v Prahe, ďalej od generálneho riaditeľa spoločnosti VASCO DA GAMA zo dňa 17.12.2014, ktorý na otázky žalovaného potvrdil, že sa osobne v roku 2012 stretol so žalovaným pri jeho služobnej ceste do Grécka PARALIA, a to v dňoch od 27.3.2012 do 29.3.2012, kedy spolu s Ing. U. N. chodili z PARALIE autom do jednotlivých letovísk na obhliadku ubytovacích zariadení a takisto od zástupcu spoločnosti Pobos tours zo dňa 15.12.2014, ktorý na otázky žalovaného potvrdil, že sa osobne v roku 2012 stretol so žalovaným pri jeho služobnej ceste do Grécka PARALIA, a to v dňoch od 7.3.2012 do 12.3.2012, kedy spolu s Ing. U. N. chodili na obhliadku ubytovacích zariadení. Z týchto písomných potvrdení však nebolo jednoznačne a nesporne preukázané, že žalovaný sa v rozpätí od 7.3.2012 (21,00 h.) skutočne nachádzal na mieste cieľa Bulharsko - KITEN až do 11.3.2012, kedy mal cestu ukončiť, ani že od 13.3.2012 (15,10 h.) sa nachádzal v Prahe v Českej republike až do 14.3.2012, a ani to, že od 27.3.2012 (od 00,20 h.) sa nachádzal v Grécku, PARALII KATERINI až do 30.3.2012 s motorovým vozidlom RENAULT MEHANE ŠPZ: KE-XXXDO, nakoľko tieto potvrdenia boli spochybnené samotnými dotazovanými, keď napr. JUDr. N., ktorý síce toto potvrdenie podpísal, ale nevedel, kto ho pripravil v tomto texte, teda kto ho spísal. Je potrebné poukázať na to, že tieto potvrdenia potenciálnych obchodných partnerov boli žalovaným produkované v rámci jednotlivých súdnych konaní, pričom ich žalovaný modifikuje podľa priebehu jednotlivých súdnych konaní, napr. v konaní pod sp. zn. 17C/15/2013 ohľadom potvrdenia JUDr. N. súd konštatoval, že z neho nevyplýva, kedy bolo spísané a kedy sa presne žalovaný v Prahe nachádzal, pričom už z potvrdenia JUDr. N. v tomto konaní tieto predtým súdom vytýkané nedostatky boli odstránené a chýbajúce údaje boli dokonca zvýraznené tučným písmom, čo všetko na ich dôveryhodnosti rozhodne nepridáva. Na dôveryhodnosti týchto potvrdení rozhodne nepridáva ani to, že otázky boli vopred naformulované pre dotazované osoby žalovaným, teda ide „len“ o odpovede na vopred naformulované otázky, bez akéhokoľvek osobného, upresňujúceho vyjadrenia dotazovaných osôb. Na tomto mieste súd prvej inštancie akcentoval, že žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil a nepreukázal skutočnosť vyplývajúcu z ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP a to, že nové dôkazy nemohol použiť do času vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. Žalovaný neodôvodnil, prečo takého dôkazy nenavrhol vykonať v tomto spore do uvedeného času, pričom zo strany súdu, ale ani zo strany žalobkyne neexistovala žiadna prekážka, ktorá by mu v podaní takéhoto návrhu bránila. Naopak, po poučení súdom podľa § 120 ods. 4 O.s.p. dňa 24.3.2015 žalovaný uviedol, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Napriek tomu, však po posúdení obsahu nových listinných dôkazov, ktoré predložil žalovaný až v odvolacom konaní, t.j. zo svedeckej výpovede svedka U. X. z cestovnej kancelárie VASCO DE GAMA v Grécku vykonanej dňa 19.11.2015 pred národným súdom v Grécku, ako aj z výpovede svedka F. M. M. z cestovnej kancelárie I. tours G.. v Bulharsku vykonanej dňa 27.11.2015 súd prvej inštancie dospel k záveru, že z týchto dôkazov nevyplývajú žiadne nové a iné relevantné skutočnosti, ktoré by už súdu prvej inštancie neboli známe z dôkazov produkovaných žalovaným v priebehu súdneho sporu, a ktoré už vzal do úvahy pri vyhodnotení zisteného skutkového stavu v čase

rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 24. marca 2015. S ohľadom na zistené skutočnosti, ako aj s ohľadom na širšie okolnosti prípadu, t.j. že zaúčtovanie výdavkových pokladničných dokladov v celkovej čiastke 28.149,24 Eur malo za následok nulový zostatok v pokladnici a teda bolo priamou príčinou úpadku spoločnosti a že okrem sporného dokladu prejedávaného v tomto spore žalovaný vyprodukoval ďalšie 4 problematické pokladničné doklady (V-0011/2 zo dňa 31.1.2012 na čiastku 1.914,42 Eur, pokladničný doklad V-0015/1 zo dňa 29.2.2012 na čiastku 1.908,61 Eur, pokladničný doklad V-0026/2 zo dňa 30.4.2012 na čiastku 1.235,61 Eur a pokladničný doklad V-0040/1 zo dňa 31.5.2012 na čiastku 1.875,06 Eur) súd dospel k záveru, že žalovaný v rámci výkonu svojej činnosti ako konateľa spoločnosti CK FENÍCIA s.r.o. konal v rozpore s § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, kedy tým, že si vyúčtoval fiktívne služobné cesty, nekonal s primeranou odbornou starostlivosťou a súčasne aj v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, čím spôsobil zmenšenie majetku spoločnosti pre konkurzných veriteľov, preto je povinný žalobkyni zaplatiť sumu 1.908,61 Eur. Spolu s istinou súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj nárok na zaplatenie príslušenstva v rozsahu nad rámec už právoplatne zamietnutého (o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 31.3.2012 do 16.10.2012 a vo výške 0,25% ročne z dlžnej sumy za celé žalované obdobie), t.j. o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne z tejto sumy od 17.10.2012, t.j. odo dňa nasledujúceho potom, ako ho o plnenie žalobkyňa požiadala, do zaplatenia.

7. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP a priznal v spore úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Poukázal na záver súdu prvej inštancie v bode 59. odôvodnenia rozsudku, v ktorom uviedol, že žalovaný neodôvodnil a nepreukázal, že výpovede svedkov pred národnými súdmi nemohol použiť do času vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. V tejto súvislosti žalovaný uvádza, že nenavrhol vypočutie svedkov v konaní pred súdom prvej inštancie, pretože považoval ich písomné vyjadrenia, ktorými dokazoval vykonanie služobných ciest za dostačujúci dôkaz o tom, že služobné cesty reálne vykonal. Súd prvej inštancie v čase pred vyhlásením prvého rozsudku neuviedol podľa pôvodného ust. § 118 ods. 2 OSP, ktoré významné skutkové tvrdenia účastníkov ostali sporné. Preto nemal žalovaný dôvod navrhovať vypočutie svedkov. Po vyhlásení rozsudku boli žalovanému z iných súdnych konaní doručené zápisnice o výsluchu svedkov pred národnými súdmi, z ktorých vyplynulo, že sa svedkovia vyjadrovali podrobnejšie aj k skutočnostiam týkajúcim sa účasti žalovaného na služobných cestách v termínoch uvádzaných v cestovných príkazoch, ktoré boli predmetom skúmania v tomto konaní. Keďže žalovaný nemohol bez svojej viny predložiť zápisnice z výsluchov skôr, doložil ich po vyhlásení pôvodného rozsudku. Napriek vyššie uvedenému konštatovaniu súd prvej inštancie v novom rozsudku, ktorým žalobe opätovne vyhovel uviedol v bode 60. odôvodnenia, že posudzoval obsah nových listinných dôkazov a dospel k názoru, že z týchto listín nevyplývajú žiadne nové a iné relevantné skutočnosti, ktoré by už súdu neboli známe z dôkazov predložených žalovaným v priebehu súdneho sporu, ktoré už vzal konajúci súd do úvahy aj v predchádzajúcom rozhodnutí. Podľa názoru žalovaného je podstatnou skutočnosťou pre posúdenie nároku žalobkyne, či žalovaný bol na pracovnej ceste, ktorú vyúčtoval, alebo nie. Súd prvej inštancie tiež v bode 56. rozsudku uvádza, že bolo spornou otázkou, či služobné zahraničné cesty vyúčtované v tomto prípade boli aj skutočne realizované. Z výpovedí obchodných partnerov žalovaného, ktorí boli vypočutí pred národnými súdmi, podľa názoru žalovaného jednoznačne vyplýva, kedy, kde a za akým účelom sa so žalovaným stretli, čo korešponduje s dátumami uvedenými v cestovných príkazoch. Ak konajúci súd posudzoval obsah týchto zápisníc a dospel k záveru, že z nich nevyplývajú žiadne nové a iné relevantné skutočnosti, ktoré by súdu neboli známe, tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z výpovede svedka F. M. uvedenej v zápisnici Okresného súdu Mesta Pomorie zo dňa 27.11.2015 vyplýva, že bol osobne so žalovaným v čase od 8.3.2012 do 11.3.2012 v Bulharsku a spoločne vykonávali návštevy stredísk za účelom výberu hotelov. Z výpovede svedka X. U. uvedenej v zápisnici Okresného súdu M. P. zo dňa 19.11.2015 vyplýva, že sa osobne stretol so žalovaným 4 alebo 5 krát v čase od februára 2012 do mája 2012 v Grécku za účelom ukážky domov vo všetkých lokalitách od lokality Kalamonas až do lokality Paralia Korinou. Z vyššie uvedených svedeckých výpovedí vyplýva, že žalovaný vykonal služobné cesty, ktoré vyúčtoval v cestovnom príkaze. Preto nemohol súd prvej inštancie konštatovať, že žalovaný vyúčtoval fiktívne služobné cesty, pretože žalovaný v konaní preukázal ich reálne vykonanie, a preto mu v zmysle zákona o cestovných náhradách patrí náhrada cestovných výdavkov, ktoré si žalovaný vyúčtoval. Z tohto pohľadu sa javí irelevantné aj konštatovanie konajúceho súdu, že priamou príčinou úpadku spoločnosti bolo zaúčtovanie výdavkových

pokladničných dokladov v hodnote 28.149,24 Eur, ktoré malo za následok nulový zostatok v pokladnici, pretože nemá súvis s tým, či boli služobné cesty vykonané alebo nie. Nakoniec v tomto, ani v inom súdnom konaní nebolo žalobkyňou preukázané, že by žalovaný neoprávnené alebo bez právneho dôvodu realizoval výdavky a uskutočnil platby v hodnote 28.149,24 Eur. Práve naopak, žalovaný sa snažil ako konateľ spoločnosti uhrádzať záväzky veriteľov s cieľom zabrániť úpadku. Preto konajúci súd nemôže odôvodňovať povinnosť žalovaného na vydanie žalovanej sumy predstavujúcej cestovné náhrady, realizáciou iných platieb spoločnosti v prospech tretích osôb. Zároveň podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci z viacerých dôvodov: z obsahu žalobného návrhu navrhovateľky vyplýva, že v tomto prípade sa jednalo o žalobu z odporovacieho právneho úkonu. Žalovaný poukazuje na to, že základnou podmienkou na odporovateľnosť právneho úkonu je jeho formálna platnosť, v danom prípade tomu tak nie je, pretože podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie nedošlo k platnému právnemu úkonu a zrejme súd mal na mysli to, že došlo k neplatnému právnemu úkonu. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie pri vyhodnocovaní skutkového stavu nerobil žiadne právne rozdiely medzi neplatnosťou právneho úkonu a neúčinnosťou právneho úkonu, čo sú úplne odlišné právne inštitúty. Za týchto okolností právne neúčinným môže byť len platný právny úkon, a nie fiktívny právny úkon, ako to odôvodňuje súd prvej inštancie. Na základe uvedených skutočností navrhuje žalovaný odvolaciemu súdu, aby zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu zamietol.

9. K odvolaniu žalovaného podala písomné vyjadrenie žalobkyňa, ktorá zdôraznila, že predmetom tohto sporu nie sú žiadne nároky týkajúce sa odporovateľnosti právneho úkonu, ako účelovo, a najmä absolútne zmätočne, zavádza žalovaný, a to vo všetkých možných súdnych konaniach, k čomu pristúpil od rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach z 15. augusta 2017, sp. zn. 1Co/351/2016. Žalobkyňa má za to, že toto rozhodnutie je nezákonné, v dôsledku čoho podala proti nemu dovolanie. Žalovaný toto rozhodnutie doručuje do všetkých súdnych sporov, ktoré ešte nie sú právoplatne skončené a tvrdí, že sa jedná o totožné situácie, s čím nemožno súhlasiť, a to nielen vo vzťahu k tomuto konaniu. O účelovosti námietky žalovaného, podľa ktorej, ak žalobkyňa chcela žalovať neoprávnené vyplatené náhrady cestovného, tak mala žalovať z titulu bezdôvodného obohatenia, svedčí aj to, že sám v odvolaní uvádza, že žalobkyňa sa žalobou domáha zaplatenia žalovanej sumy, ktorá bola vyplatená bez právneho dôvodu. Teda žalovaný veľmi dobre vie, že o žiadnu odporovateľnosť sa v danom prípade nejedná a nič také žalobkyňa v tomto konaní nežalovala. Súd v odôvodnení rozsudku tiež cituje z vyjadrenia žalobkyne k podanému odporu, keď v súvislosti s úrokom z omeškania žalobkyňa argumentuje odkazom na ust. § 458 ods. 2 OZ, podľa ktorého platí, že s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. O žiadnej odporovateľnosti súd v odôvodnení rozhodnutia nič neuvádza, nebolo vôbec predmetom konania a neuvádzala ho v konaní nikdy ani žalobkyňa, a napokon ani žalovaný. Týmto smerom vôbec nebolo vykonávané žiadne dokazovanie, logicky, keď v tomto smere neboli vykonané ani žiadne tvrdenia strán sporu. Žalovaný si takúto situáciu jednoducho vymýšľa. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu z 22. septembra 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009, v zmysle ktorého občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Právne posúdenie žalovaného nároku je teda predovšetkým vecou súdu. Strana sporu je povinná len pravdivo a úplne uviesť skutkové okolnosti, a najmä preukázať riadne všetky svoje tvrdenia. V sporovom konaní, ktoré sa začína podaním návrhu, je žalobca povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho právo alebo iný nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Žalovaný ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú alebo znamenali, že právo (nárok) žalobcu nevzniklo, zaniklo, zmenilo sa, prípadne je tu iná prekážka pre jeho súdne uplatnenie. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obe protistojace procesné strany. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu toho účastníka sporu, ktorý nedokázal formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme.

Každého z účastníkov sporového občianskeho súdneho konania zaťažuje povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (tzv. dôkazná povinnosť). Cieľom tejto dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie tejto dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. V súvislosti s uvedeným poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. septembra 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009 V prejednáwanej veci súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie v súlade so zákonom, čo jednoznačne vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia. Skutočnosť, že žalovaný očakával iné hodnotenie ním zjavne účelovo produkovaných dôkazov v priebehu konania, a to v závislosti na vývoji jeho dôkaznej pozície, nemôže byť dôvodom pre zrušenie a zmenu rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia súd riadne a vyčerpávajúco objasnil, prečo považoval dôkazy, predkladané žalovaným po zrušení veci, resp. v odvolacom konaní za nedôveryhodné, pričom sa dôkladne zaoberal všetkými dôkazmi a argumentmi žalovaného. Čo sa týka porovnateľnosti situácií, poukazuje žalobkyňa na právoplatné rozhodnutia vo veciach sp. zn. 17C/15/2013, sp. zn. 25C/108/2013, sp. zn. 35C/92/2013, sp. zn. 41C/134/2013, sp. zn. 25C/67/2013 a tiež rozhodnutie vo veci sp. zn. 41C/135/2013. V týchto právoplatne skončených konaniach, s výnimkou posledného, potvrdených aj odvolacím súdom (posledne uvádzané je v odvolacom konaní - pôvodne súd žalobu zamietol a vyhovel jej až po vrátení veci - ešte aj po vrátení veci sa žalovaný pokúšal dopĺňať „nové dôkazy“, ktoré priamo na pojednávaní boli vyhodnotené ako zjavne účelovo dodatočne vyprodukované). Vo všetkých týchto konaniach sa konajúce súdy zaoberali okrem iného práve hodnovernosťou žalovaným predkladaných dôkazov, ktoré jednoznačne vyhodnotili ako účelovo produkované, a to nie len ich hodnotením jednotlivo, ale v súhrne s ostatnými a tiež s ohľadom na to, čo v konaní vyšlo najavo. Rovnako boli hodnotené aj výpovede svedkov, na ktoré sa odvoláva žalovaný aj v tomto konaní, pričom títo svedkovia si samy navzájom protirečili, potvrdzovali žalovaným tvrdené okolnosti podľa jeho pokynov, keď napokon ich svedecké výpovede navodili stav, že žalovaný mal byť súčasne v Bulharsku aj v Grécku, hoci žalobkyňa predložila dôkaz o tom, že v rozhodnom čase bol úplne inde, napr. vyberal peniaze z bankového účtu úpadcu, a to osobne na pobočke SLSP a.s. na Pribinovej ul. v Košiciach, prípadne preukázateľne vykonával v mene úpadcu iné úkony. Žalobkyňa trvá na svojich doterajších podaniach, osobitne aj v odvolacom konaní a žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd uvádza, že súdom prvej inštancie zistený skutkový stav vychádza z hodnotenia vykonaných dôkazov, pričom odvolací súd posudzuje správnosť týchto skutkových zistení súdu prvej inštancie a skúma, či skutkový základ bol zistený riadne a úplne. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú správne, ak pri dokazovaní súd postupoval v súlade s procesnými predpismi, riadne vykonal dôkazy navrhnuté stranami sporu na preukázanie ich tvrdení a z vykonaných dôkazov vyvodil logické uzávery zodpovedajúce zásadám uvedeným v § 191 CSP. Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosť) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, poprípade hodnota vierohodnosti (pozri tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33 Cdo 2441/2008).

12. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav, vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval

právnou normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnou normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

13. Žalovaný súdu prvej inštancie vytyka nesprávnosť pri hodnotení vykonaných dôkazov, ak súd prvej inštancie posudzoval obsah zápisníc o výsluchu svedkov pred národnými súdmi v Bulharsku a Grécku, v ktorých sa svedkovia vyjadrovali aj k skutočnostiam týkajúcim sa účasti žalovaného na služobných cestách v termínoch uvádzaných v cestovných príkazoch, ktoré boli predmetom skúmania v tomto spore, a dospel k záveru, že z nich nevyplývajú žiadne nové a iné relevantné skutočnosti, ktoré by súdu neboli známe.

14. Uvedenú odvoláciu námietku žalovaného odvolací súd nepovažuje za dôvodnú, pretože súd prvej inštancie svoje skutkové i právne závery aj ohľadom novo predložených dôkazov zo strany žalovaného odôvodnil náležite a presvedčivo v bodoch 56 až 58 odôvodnenia rozsudku, a najmä v bodoch 60 a 61 odôvodnenia, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Súčasne, zhodne s názorom žalobkyne, aj odvolací súd zdôrazňuje, že nielen v predmetnom spore, ale aj v ostatných obdobných sporoch týchto sporových strán (napríklad v spore vedenom sp. zn. 17C/15/2013, v ktorom bol rozsudok súdu prvej inštancie z 29. júla 2014, č. k. 17C/15/2013-105 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 29. novembra 2016, č. k. 6Co/748/2014 - 191, čo je odvolaciemu súdu známe z jeho úradnej činnosti) sa konajúce súdy zaoberali okrem iného práve hodnotnosťou žalovaným predkladaných dôkazov, ktoré jednoznačne vyhodnotili ako účelovo produkované, a to nielen ich hodnotením jednotlivo, ale v súhrne s ostatnými a tiež s ohľadom na to, čo v konaní vyšlo najavo. Preto dôvodne žalobkyňa uviedla, že rovnako boli hodnotené aj výpovede svedkov, na ktoré sa odvoláva žalovaný aj v tomto spore, pričom títo svedkovia si samy navzájom protirečili, keď napokon ich svedecké výpovede navodili stav, že žalovaný mal byť súčasne v Bulharsku aj v Grécku, hoci žalobkyňa predložila dôkaz o tom, že v rozhodnom čase bol úplne inde, napr. vyberal peniaze z bankového účtu úpadcu, a to osobne na pobočke SLSP a.s. na Pribinovej ul. v Košiciach.

15. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je teda zrejmé, že dôvodom vyhovieňa žalobe bol záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalovaného, že absolvoval služobné cesty tak, ako sú uvedené v cestovnom príkaze.

16. V nadväznosti na uvedený záver súdu prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že v takom prípade je potrebné vychádzať z výkladu ustanovenia upravujúceho dôkaznú povinnosť strán sporu, podľa ktorého, ak strana sporu poprie pravosť údajov na listine predloženej protistranou na preukázanie skutočnosti na jej prospech, prechádza na toho účastníka dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať svoje tvrdenia, že údaje v listine sú pravdivé a opodstatnené.

17. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta nesprávnosť záverov súdu pri zistení rozhodujúcich skutočností, odvolací súd poukazuje na to, že navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia, pričom povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

18. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí na svoje tvrdenie označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany sporu v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti

účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. septembra 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010)

19. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť (po ich vykonaní a vyhodnotení) ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva, v danom prípade na žalovanom.

20. V spore o preplatenie cestovných náhrad má žalobkyňa bremeno tvrdenia, že žalovaný služobnú cestu neuskutočnil (v stanovenom termíne), a naopak žalovaný ak chcel byť úspešný, musel nielen tvrdiť, že služobnú cestu uskutočnil, ale na svoje tvrdenie mal ponúknuť aj presvedčivé a hodnoverné dôkazy. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami sporu v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov konania. Obvykle platí, že skutočnosť navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

21. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihujú aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že žalovaný neuskutočnil a nevykonával služobné cesty v stanovených termínoch v Prahe, v Grécku a Bulharsku.

22. V tomto prípade bolo na žalovanom, aby nielen tvrdil, ale aj preukázal, že v dňoch uvedených v cestovnom príkaze 3/2012 absolvoval pracovné (služobné) cesty v Prahe, v Grécku a Bulharsku.

23. Pokiaľ žalovaný na preukázanie svojich tvrdení predložil vyhlásenia JUDr. N. a obchodného partnera VASCO DA GAMU, ktorý žalovanému vyhotovil potvrdenie (po telefonickom rozhovore), správne súd prvej inštancie tieto listinné dôkazy nepovažoval za také, ktoré by boli pravdivé a presvedčivé a ktoré by preukázali, že žalovaný sa v rozpätí od 7.3.2012 (21,00 h.) skutočne nachádzal na mieste cieľa Bulharsko - KITEN až do 11.3.2012, kedy mal cestu ukončiť, ani že od 13.3.2012 (15,10 h.) sa nachádzal v Prahe v Českej republike až do 14.3.2012, a ani to, že od 27.3.2012 (od 00,20 h.) sa nachádzal v Grécku, PARALII KATERINI až do 30.3.2012 s motorovým vozidlom RENAULT MEHANE ŠPZ: KE-XXXDO.

24. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ako aj s vyjadrením žalobkyne, že žalovaný počas konania dodatočne produkoval listinné „dôkazy“, ktoré boli vyhotovované v závislosti od vývoja dokazovania na súde prvej inštancie. Je treba zdôrazniť, že o žiadnej z údajných služobných, resp. pracovných ciest v predmetnom konaní neexistuje objektívny dôkaz, z ktorého by bolo možné usudzovať, že deklarované miesta žalovaný v rozhodnej dobe skutočne navštívil, t.j., aby predložil správu zo služobných ciest, prípadne doklad o tankovaní pohonných hmôt, zaplacení diaľničných poplatkov, parkovného, stravy, ubytovania, fotodokumentácie navštívených miest a ubytovacích zariadení etc.

25. Žalovaný svoje tvrdenia o absolvovaní služobných ciest v Prahe, v Grécku a Bulharsku nepreukázal relevantnými dôkazmi, a preto správne súd prvej inštancie žalobcovi vyhovel.

26. Žalovaným uplatnené odvolacie námietky v prejednávanom spore neboli preukázané, preto odvolanie nemožno považovať za opodstatnené. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalobkyňa úspešná a žalovaný neúspešný, a tak je povinný nahradiť plnú náhradu trov odvolacieho konania žalobkyni.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).